

Jenei Gyula

Táska, hajléktalan, menü

eltűnik a feleségem táskája, nem találja sehol. nem is táska, inkább kis női hátizsák. délelőtt még meglesz, erre határozottan emlékszik. riporterként dolgozunk ugyanabban a szerkesztőségben. családias a légkör, de azért állandó a rivalizálás: ki melyik műsorba adhat anyagot, milyen feladatot, elismerést kap. az elismerés azt jelenti, hány forintba árazzák be a tudósítást, interjút. a munkát. egyébként jól megleszünk. nem akarjuk megváltani a világot. akkorra már társadalmi szinten tudatosul, hogy az megválthatatlan. néhány idealista azért mindig és mindenütt akad. feleségem végigjárja a vágószobákat, a társalgót, mosdót, de nem leli a táskát. senki nem tud róla. pedig a fél szerkesztőség nyomoz. később már nem emlékszem, ki mondja ki először, de a gyanú a hajléktalan párra terelődik. egyik kollégánk magnóba mondatja majd velük az életüket, érzéseiket, reményeiket. utána bejárnak néha, hátha leesik nekik pár forint, jó szó. ki tudja, mi? nem koszosak, nem bűdösek, csak kicsit látszik rajtuk, mifélek. hogy utcán élnek. egy fiú és egy lány. pár évvel fiatalabbak nálunk. huszonevesek, túl az állami gondozáson, kisemmizve, arccal az életnek. aznap is bennjárnak, s nyilván ők viszik el a táskát. lassan mindenki a lopást tárgyalja a stúdióban. végre van közös nevező! a kolléga, akihez a hajléktalanok be-bejönnek, azt mondja, nem olyanak ismeri őket. márpedig anyag nem vész el. nem is annyira a pénz, hanem az iratok, az igazolványok! lehet csináltatni, újat igényelni mindenből. de azért a pénz is! méghozzá pontosan annyira. megdolgozunk érte. szétnézünk a városban, keressük, merre lehetnek. tudjuk, hol szoktak kéregetni. de nem találjuk a párt. egy idő után már nem őket kutatjuk. intézzük a dolgainkat, külön és együtt, s motoz bennünk a megaláztatás. mert aki lop és akitől lopnak, az is megaláztatik. jó, persze, szerencsétlenek. de akkor is! hullámszik a düh, a tehetetlenség. nő a bosszúvágy. ha véletlen összefutnánk velük az utcán ma, holnap, valamikor, mert a stúdióba biztosan nem jönnek ezek után,

szóval, ha találkozunk velük, mit mondanánk nekik? egyből ordítózva kezdenénk? hova tettétek, hol van? adjátok, kerítsétek elő, vagy megyünk a rendőrségre! a kurva anyátok! mégis, mit képzeltetek, nyomorult tolvajbanda!? pörgetjük az indulatot, hergeljük egymást. még otthon is ez a téma. elmeséljük majd a gyerekeinknek, óvodások, képzeljétek, anya táskáját ellopták. másnap is rajtunk marad a rosszkedv, de munka lesz, sok tennivaló. délben étterembe megyünk megint. menüket eszünk ott. elég jól főznek. sokan járunk oda. mint egy elegánsabb menza, olyan. amikor leülünk, a pincér egyből hozza a táskát. tegnap itt felejtette, hölgyem. ha most nem jönnek, este elvittem volna a címre, ami az igazolványában van.

G. István László

Ábrahám

45

Mintha nem lenne toroka egy testnek.
A hang a szemem át terjed,
a fény helyett a hanghullám
ahogy céljához ér,
elbizonytalanítja a tekintetet.
Nem lesz rajta köd,
csak tölcseré válik, mint a fül.
Ha Isten szól hozzád,
mint mikor denevérek
tapogatják az utat,
sose tudhatod, mi szólít meg.
Csak a szív fogja, a fejet nem tartja nyak.

Ábrahám biztos keze
előkészíti az áldozatot.
Egy elszánt terrorista
engedelmeskedik.
Kívülről semmiben nem különbözik
a katasztrófa és a hit.